

Атанас Далчев

Съдба

И ти си бил дете (почти не вярваш),
и ти си имал къдри от злато;
застанал бос, на глас си разговарял
с обувките и детското палто.

Следил си лястовиците, безгрижен
си хвърлял книжни лястовици сам
и си през счупени бутилки виждал
червени хора, сини дървеса.

Къде отиде времето, когато
е крепнела невръстната душа,
играла е със палавия вятър
и е била сестра на вси неща?

Годините растат и те затварят,
и те зазиждат в твойта самота,
врази ти стават старите другари
и опустява медлено света.

1927 г.

КРАЙ

© 1927 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12115>]